Powszechny

Dziennik praw krajowych i rządowych

dla

kraju koronnego Galicyi i Lodomeryi wraz z Księstwami Oświecimskiém i Zatorskiém, tudzież z Wielkiém Księstwem Krakowskiém.

Część XXXVIII.

Wydana i rozesłana dnia 24. Stycznia 1853.

Allgemeines

Landes-Gesetz- und Regierungsblatt

für das

Kronland Galizien und Lodomerien mit den Herzogthümern Auschwitz und Zator und dem Großherzogthume Krakau.

XXXVIII. Stück.

Ausgegeben und versendet am 24. Jänner 1853.

Jahrgang 1852.

278.

Traktat połączenia celnego między Austryją, Modeną i Parmą z dnia 9. Sierpnia 1852,

podpisany w Wiedniu dnia 9. Sierpnia 1852, wymieniony w ratyfikacyjach tamże dnia 15. Września 1852.

Obacz powszechny Dziennik praw państwa i rządu, część LXI., nr. 203, wydana dnia 21. Października 1852.

279.

Oświadczenie Ministeryjalne z dnia 29. Września 1852,

(Dziennik praw państwa, część LXI., nr. 204, wydana dnia 21. Października 1852),

względem ustanowienia traktatu między Austryją i Bawaryją, dotyczące postępowania przez obustronną żandarmeryję, przy występowaniu za granicę krajową.

(Wymienione we Wiedniu dnia 29. Września 1852, za zupełnie równobrzmiące oświadczenie Ministeryjalne królewsko-bawarskie ddo. Munich 21. Sierpnia 1852).

Ponieważ rządy cesarsko-austryjacki i królewsko-bawarski umowę w tym celu zawarły, iż obopólnej żandarmeryi dozwolonem być winno pod pewnemi warunkami ściganie zbrodniarzy zbiegłych na terytoryjum państwa drugiego, tudzież, iż takowa w razie niebezpieczeństwa ognia i wody, lub innych wypadków żywiołowych, użytą być może do pomocy na terytoryjum państwa drugiego; przeto ugodziły się rządy wspomnione, co się tycze postępowania, w obudwóch względach zachować się mającego, aż do dalszego przeprowadzenia umowy rzeczonej, na postanowienia następujące, w 8^{miu} artykułach zawarte:

Artykuł 1.

Tylko w nagłych przypadkach, gdzie przewłoka niebezpieczeństwem grozi, i nie idzie o przekroczenie ustaw cłowych, dozwolonem zostaje żandarmeryi jednego państwa dalsze ściganie zbrodniarza zbiegłego lub innego indywiduum, publicznej bezpieczności zagrażającego, nawet i poza granicę kraju w terytoryjum państwa drugiego, tak dalece, iż z uniknieniem wszelkiego, z pismiennego zawiadomienia wynikającego zatrzymywania, stan rzeczy ustnie najbliższej władzy bezpieczeństwa, przełożeństwu gminy, posterunkom żadarmeryi lub innym organom, do postępowania policyjnego powołanym etc., zawiadomić i ich do dalszych odpowiednich kroków urzędowych zawezwać należy.

278.

Zoll-Einigungs-Vertrag zwischen Oesterreich, Modena und Parma vom 9. August 1852,

unterzeichnet zu Wien am 9. August 1852,
in den Ratifikazionen ausgewechselt ebendaselbst am 15. September 1852.

Siehe allgemeines Reichs-Gesetz- und Regierungsblatt, LXI. Stück, Nr. 203, ausgegeben am 21. Oktober 1852.

279.

Ministerial-Erklärung vom 29. September 1852,

(im Reichs-Gesetzblatte, LXI. Stück, Nro. 204, ausgegeben am 21. Oktober 1852),

zur Feststellung des Uebereinkommens zwischen Oesterreich und Baiern, betreffend das von der beiderseitigen Gensd'armerie bei Einschreiten jenes der respektiven Landesgrenzen zu beobachtende Verfahren.

(Ausgewechselt zu Wien am 29. September 1852 gegen eine ganz gleichlautende k. baierische Ministerial-Erklärung, ddo. München 21. August 1852).

Nachdem die k. k. österreichische und die k. baierische Regierung übereingekommen sind, daß der gegenseitigen Gensd'armerie die Verfolgung flüchtiger Verbrecher auf das Gebiet des anderen Staates unter gewissen Bedingungen gestattet seyn solle, sowie daß dieselbe bei Feuer- und Wassergefahr, oder sonstigen Elementar-Ereignissen auf dem Gebiete des anderen Staates zur Hilfeleistung verwendet werden dürfe, so haben sich die genannten Regierungen in weiterer Ausführung dieses Uebereinkommens rücksichtlich des in beiderlei Beziehung zu beobachtenden Verfahrens über folgende, in 8 Artikeln zusammengefaßte Bestimmungen geeiniget:

Artikel 1.

Nur in dringenden Fällen, wo Gefahr auf Verzug obwaltet und es sich nicht um Uebertretung von Zollgesetzen handelt, soll der Gensd'armerie des einen Staates gestattet seyn, die Verfolgung eines flüchtigen Verbrechers oder sonst der öffentlichen Sicherheit gefährlichen Individuums auch über die Landesgrenze in das Gebiet des anderen Staates zu dem Ende fortzusetzen, um mit Vermeidung eines jeden durch schriftliche Benachrichtigung entstehenden Aufenthaltes der nächsten Sicherheitsbehörde, Gemeindevorstehung, Gensd'armerie-Posten oder sonstigen zur polizeilichen Einschreitung berufenen Organen den Sachverhalt mündlich mitzutheilen und dieselben zur ferner entsprechenden Amtshandlung aufzufordern.

Artykuł 2.

Konwój ze strony tych bezpieczeństwa organów państwa ościennego, może tylko wyjątkowo i z wyłączeniem wszelkiej dalszej własnej czynności urzędowej, wtedy mieć miejsce, jeżeli takowy wyraźnie od nich żądanym będzie, i do pewniejszego poznania ściganego potrzebnym się być ukazuje.

Artykuł 3.

Do przedsiębrania rewizyi domu na cudzem terytoryjum ścigająca żandarmeryja nigdy nie będzie miała prawa. Względem tego winna takowa udać się, z wyjaśnieniem stanu rzeczy, do przełożonego miejsca, i zawezwać go do przedsięwzięcia wizytacyi w jej obecności, a zaś aż do chwili przybycia onegoż, ograniczyć się tylko na zewnętrzne strzeżenie domu.

Artykuł 4.

Złoczyńcę na cudzem terytoryjum schwytanego żandarm nie będzie mógł w żadnym razie nazad przez granicę ze sobą uprowadzać, nawet choćby mu się schwytanie jeszcze wprzód udało, nim do pierwszej stacyi przybył, schwytany raczej z należytą przezornością oddany być winien władzy właściwej lub organom wyżej (Art. 1.) wspomnionym tego terytoryjum, gdzie schwytanie nastąpiło, a reklamacyja zaś w tej mierze zachodząca, załatwioną być ma tylko na drodze korespondencyi urzędowej między władzami sądowemi lub policyjnemi, do śledztwa powołanemi.

Artykuł 5.

Żandarm wyjednać sobie winien wiarygodne potwierdzenie co do postąpienia swego na terytoryjum cudzem, jakoteż co do skutku onegoż, a to albo przez wciągnienie do książki służbowej, albo przez odpis protokołu, dla wykazania się przed swym przełożonym, i poczynienia dalszych w tej mierze kroków potrzebnych.

Artykuł 6.

Uwolnienia od urzędowego postępowania cłowego na granicy żandarm żądać nie może; wszelakoż zastrzega się tu, iż postępowanie to nie udaremni nagłej bezpieczeństwa służby.

Artykuł 7.

Jeżeliby w razie niebezpieczeństwa ognia, wody lub innych za granicą wydarzających się wypadków żywiołowych pożądane były sąsiednie zakłady ocalenia, wówczas żandarmeryja tylko za rekwizycyją dotyczącej władzy bezpieczeństwa państwa cudzego, i jeżeli to się stać może bez istotnego uszczerbku służby własnej, w zupełnem uzbrojeniu udać się ma na miejsce niebezpieczeństwa, gdzie pod kierownictwem zarządzającej władzy miejscowej, współdziałać

Artikel 2.

Eine weitere Begleitung dieser Sicherheits-Organe des Nachbarstaates kann nur ausnahmsweise und mit Ausschluß jeder ferneren eigenen Amtshandlung in dem Falle Platz greifen, wenn es von jenen ausdrücklich verlangt wird und zur sicheren Erkennung des Verfolgten nothwendig erscheint.

Artikel 3.

Eine Hausſuchung auf fremden Landesgebiete vorzunehmen, ist die nacheilende Gensd'armerie niemals berechtiget. Sie hat sich hierwegen unter Aufklärung des Sachverhaltes an den Ortsvorstand zu wenden, diesen zur Vornahme der Visitazion in ihrer Gegenwart aufzufordern, und sich bis zu dessen Ankunft auf die äußere Ueberwachung des Hauses zu beschränken.

Artikel 4.

Den auf fremdem Territorium ergriffenen Uebelthäter darf der Gens'darme in keinem Falle, somit auch dann nicht, wenn die Ergreifung noch vor dem Eintreffen bei der ersten Stazion gelungen wäre, mit sich über die Landesgrenze zurückführen; sondern ein solcher ist unter den nöthigen Vorsichten der kompetenten Behörde oder den oben (Artikel 1) erwähnten Organen im Gebiete, wo die Ergreifung geschah, zu übergeben, eine allfällige Reklamazion aber nur im Wege ämtlicher Korrespondenz zwischen den zur Untersuchung berufenen Gerichts- oder Polizei-Behörden auszutragen.

Artikel 5.

Der Gensd'arme hat sich über seine Einschreitung auf dem fremden Staatsgebiete und deren Erfolg eine glaubwürdige Bestätigung entweder in seinem Dienstbuche, oder durch Protokolls-Abschrift zu verschaffen, um sich bei seinem Kommandanten ausweisen und das Nöthige zur weiteren Veranlassung an die Hand geben zu können.

Artikel 6.

Die Befreiung von der grenzzollämtlichen Behandlung kann der Gensd'arme nicht ansprechen, doch wird vorausgesetzt, daß dieß ohne Beeinträchtigung des dringenden Sicherheitsdienstes geschehe.

Artikel 7.

Werden bei einer Feuer- oder Wassergefahr, oder einem sonstigen jenseits der Landesgrenze sich ergebenden Elementar-Ereignisse die nachbarlichen Rettungs-Anstalten in Anspruch genommen, so hat die Gensd'armerie nur über Requisizion der betreffenden Sicherheitsbehörde des fremden Staates, und wenn es ohne wesentliche Beeinträchtigung des eigenen Dienstes geschehen kann, sich in voller Ausrüstung auf den Ort der Gefahr zu begeben, um mit Unterstellung unter die Anordnungen der leitenden Local-

będzie ku obronie wielce zagrożonej przy takich wypadkach własności i bezdieczności publicznej. A także i względem tych czynności służbowych, wyjedna sobie żandarmeryja potwierdzenie w księdze służbowej.

Artykuł 8.

Dla łatwiejszego osiągnienia zamierzonego niniejszem celu, należy uważnymi uczynić mieszkańców obustronnych terytoryjów granicznych przez władze przełożone na własny ich interes, wymagający po nich popierania wedle możności wyżrzeczonego wystąpienia żandarmeryi sąsiedniej, złoczyńcę ścigającej, ku czemu zaś władze i publiczne organa bezpieczeństwa wyraźnie zobowiązane być winny.

W dowód czego wystawiono i uczyniono w imieniu rządu austryjackiego, przez niżej podpisanego Ministra Domu i spraw zewnętrznych Jego Ces. Król. Apostolskiej Mości

„Oświadczenie to Ministeryjalne“,

z tem zastrzeżeniem, iż obudwom Wysokim Rządom wyraźnie zostawionem jest prawo znieść wyżrzeczony traktat po dwumiesięcznem wypowiedzeniu; które to oświadczenie wymienione być ma za równe królewsko-bawarskie.

(L. S.) **Hr. Buol-Schauenstein** m. p.

280.

Rozporządzenie Ministra kultury krajowej i górnictwa z dnia 9. Października 1852,

(Dziennik praw państwa, część LXI., nr. 205, wydana dnia 21. Października 1852),

którem się podaje do powszechnej wiadomości czas, od którego się poczyna działalność urzędowa c. k. starostwa górniczego w Komotau.

Odnośnie do rozporządzenia z dnia 5. Lipca r. b. (Dziennik praw państwa i rządu cz. XLIII., nr. 143 *), mocą którego zarządzonem zostało prze-

*) Dziennik praw krajowych, część XXV., nr. 168, str. 391.

behörde zum Schutze des bei solchen Anlässen sehr gefährdeten Eigenthumes und der öffentlichen Sicherheit mitzuwirken. Auch über diese Dienstleistungen ist sich die Bestätigung im Dienstbuche zu verschaffen.

Artikel 8.

Zur leichteren Erreichung des mit dieser Uebereinkunft bezielten Zweckes sind die Bewohner der beiderseitigen Grenzbezirke durch die vorgesetzten Behörden auf ihr eigenes Interesse, die erwähnten Einschreitungen der einem Uebelthäter nacheilenden Gensd'armen des Nachbarstaates nach Thunlichkeit zu unterstützen, aufmerksam zu machen, die Behörden und öffentlichen Sicherheits-Organe aber ausdrücklich dazu zu verpflichten.

Zur Urkunde dessen wird österreichischer Seits von dem unterzeichneten Minister des Hauses und der auswärtigen Angelegenheiten Seiner k. k. Apostolichen Majestät die gegenwärtige

„Ministerial-Erklärung"

mit dem Vorbehalte ausgestellt und vollzogen, daß beiden hohen Regierungen das Recht ausdrücklich gewahrt bleibt, obiges Uebereinkommen nach vorausgegangener zweimonatlicher Kündigung wieder auflösen zu können, und soll diese Erklärung gegen eine ähnliche k. baierische ausgewechselt werden.

(L. S.) **Gr. Buol-Schauenstein** m. p.

280.

Verordnung des Ministers für Landeskultur und Bergwesen vom 9. Oktober 1852,

(im Reichs-Gesetzblatte, LXI. Stück, Nr. 205, ausgegeben am 21. Oktober 1852),

womit der Zeitpunkt der beginnenden Amtswirksamkeit der Berghauptmannschaft in Komotau zur öffentlichen Kenntniß gebracht wird.

Mit Beziehung auf die Verordnung vom 5. Juli l. J. (Reichs-Gesetz- und Regierungsblatt, XLIII. Stück, Nr. 143 *), vermöge welcher die Ueberstellung der

*) Landes-Gesetzblatt, XXV. Stück, Nr. 168, Seite 391.

niesienie c. k. prowizorycznego starostwa górniczego z Joachimsthal do Komotau, jakoteż rozdzielenie obrębu urzędowego, c. k. prowizorycznemu komisaryjatowi górniczemu w Cieplicach przekazanego, obwieszcza się niniejszem, iż początek działalności urzędowej c. k. prowizorycznego starostwa górniczego w Komotau, a to dla starostw powiatowych Joachimsthal, Graslitz i Kaaden, dotąd mu już jako bezpośredni obręb przekazanych, na dzień 15. Października, a zaś dla starostw powiatowych Brüx i Saatz, jako bezpośredni obręb urzędowy nowo mu przekazanych, na dzień 1. Listopada r. b. oznaczonym zostaje.

Thinnfeld m. p.

281.

Obwieszczenie Rządu krajowego z dnia 13. Października 1852 *),

względem rozszerzenia upoważnienia c. k. Urzędów celniczych bocznych klasy II. w Ditkowcach, Berlinie, Grzymałówce i Stojanowie co do oclenia mąki i melniczych wyrobów.

Wysokie c. k. Ministerstwo skarbu upoważniło dekretem z dnia 5. Sierpnia 1852 za l. 26765/1974 Urzędy celnicze boczne klasy II. w Ditkowcach, Berlinie, Grzymałówce i Stojanowie, aby mąki i produkta melnicze w oddziale 14. taryfy cła z dnia 6. Listopada 1851 wymienione, pod cło wchodowe bez ograniczenia podciągały.

Gołuchowski m. p.

282.

Ogłoszenie c. k. Ministerstwa finansów i handlu z dnia 17. Października 1852,

względem przeprowadzenia połączenia celnego między Austryją, Modeną i Parmą.

Obacz powszechny Dziennik praw państwa i rządu, część LXVI., nr. 216, wydana dnia 11. Listopada 1852.

---

*) Krajowa Dyrekcyja skarbowa uwiadomiła o tem rozporządzeniu z dnia 26. Września 1852 do l. 39172, wszystkie skarbowe administracyje powiatowe i urzędy celne, nie wyłączając Bukowiny.

provisorischen Berghauptmannschaft von Joachimsthal nach Komotau und die Zertheilung des dem provisorischen Bergkommissariate in Teplitz zugewiesenen Amtsbezirkes angeordnet wurde, wird nunmehr bekannt gegeben, daß die Amtswirksamkeit der provisorischen Berghauptmannschaft in Komotau, und zwar für die derselben auch bisher als unmittelbarer Amtsbezirk zugewiesenen Bezirkshauptmannschaften Joachimsthal, Graslitz und Kaaden am 15. Oktober, für die derselben als unmittelbaren Amtsbezirk neu zugewiesenen Bezirkshauptmannschaften Brüx und Saaz aber am 1. November l. J. in's Leben treten werde.

Thinnfeld m. p.

281.

Kundmachung des Landesguberniums vom 13. Oktober 1852 *),

betreffend die Erweiterung des Verzollungsbefugnisses der k. k. Nebenzollämter II. Klasse in Ditkowce, Berlin, Grzymałówka und Stojanów, in Absicht auf Mehl und Mahlprodukte.

Das hohe k. k. Finanz-Ministerium hat mit dem Dekrete vom 5. August 1852 Z. 26765/1974 die Nebenzollämter II. Klasse zu Ditkowce, Berlin, Grzymałówka und Stojanów ermächtiget, die in der Abtheilung 14 des Zolltarifs vom 6. November 1851 genannten Mehl- und Mahlprodukte ohne Beschränkung in die Eingangsverzollung zu nehmen.

Golnchowski m. p.

282.

Kundmachung der Ministerien der Finanzen und des Handels vom 17. Oktober 1852.

betreffend den Vollzug der österreichisch-modenisch-parmensischen Zoll-Einigung.

Siehe allgemeines Reichs-Gesetz- und Regierungsblatt, LXVI. Stück, Nr. 216, ausgegeben am 11. November 1852.

---

*) Von Seite der Finanz-Landes-Direkzion sind mit dem Erlaße vom 26. September 1852 Z. 30172 davon sämmtliche Kameral-Bezirks-Verwaltungen und Zollämter, mit Einschluß der Bukowina, in Kenntniß gesetzt worden.

283.
Rozporządzenie Ministerstwa finansów i handlu z dnia 27. Października 1852,

(Dziennik praw państwa, część LXVI., nr. 217, wydana dnia 11. Listopada 1852),

w przedmiocie zniżenia ceł na Mołdawie.

Jego c. k. Apostolska Mość raczył najwyższem postanowieniem ddo. Fiume dnia 12. Października 1852 zatwierdzić, żeby cła na Mołdawie, jakie dotąd były pobierane, zniżone zostały co do tych artykułów i w tem rozciągnieniu, względem których i jak dalece takie zniżenie nastąpiło w skutku porozumienia się w trzeciej komisyi do rewizyi ceł na Elbie ustanowionej. W skutku tego najwyższego postanowienia rozrządzenie Ministerstwa handlu z dnia 25. Lutego 1852 (Dz. pr. p. nr. 60 *), zastosowanem będzie także przy oznaczeniu ceł na Mołdawie w taki sposób, iż dotyczące zniżenia w życie wejdą z dniem 15. Listopada 1852.

Baumgartner m. p.

284.
Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 29. Października 1852,

(Dziennik praw państwa, część LXVI., nr. 28, wydana dnia 11. Listopada 1852),

obowiązujący w całym obrębie państwa,

mocą którego, w skutku najwyższego postanowienia 1852 r. ogłasza się tak zwane weksle na raty, za weksle nieważne.

Jego c. k. Apostolska Mość raczył w przedmiocie ważności tak zwanych wekslów na raty, w których summa spłaconą być mająca, rozdzieloną jest na kilka kwot częściowych i dla każdej z nich naznaczonym jest osobny dzień wypłaty, z dodaniem lub bez dodania tego warunku, iż w razie niedotrzymania jednego terminu, cała summa zaraz staje się wypłacalna z utratą dalszych terminów, najwyższem postanowieniem z dnia 21. Października b. r. udzielić następujące objaśnienie:

---

*) Dziennik praw krajowych, część XIII., nr. 65, str. 193.

283.

Verordnung der Ministerien der Finanzen und des Handels vom 27. Oktober 1852,

(im Reichs-Gesetzblatte, LXVI. Stück, Nro. 217, ausgegeben am 11. November 1852),

die Ermäßigung der Moldauzölle betreffend.

Seine k. k. Apostolische Majestät haben mit Allerhöchster Entschließung ddto. Fiume den 12. Oktober 1852 zu genehmigen geruht, daß die bisher erhobenen Moldauzölle bezüglich jener Artikel und in jener Ausdehnung ermäßiget werden, bei welchen und in welcher diese Ermäßigung in Folge Vereinbarung bei der dritten Elbeschiffahrts-Revisions-Kommission bezüglich der außerösterreichischen Elbezölle eingetreten ist. In Folge dieser Allerhöchsten Entschließung wird der Erlaß des Handelsministeriums vom 25. Februar 1852, Reichs-Gesetzblatt Nr. 60*), auch bei Bemessung der Moldauzölle derart in Anwendung zu bringen seyn, daß die bezüglichen Ermäßigungen vom 15. November 1852 in Wirksamkeit treten.

Baumgartner m. p.

284.

Verordnung des Justizministeriums vom 29. Oktober 1852,

(im Reichs-Gesetzblatte, LXVI. Stück, Nro. 218, ausgegeben am 11. November 1852),

wirksam für den ganzen Umfang des Reiches,

wodurch in Folge Allerhöchster Entschließung vom 21. Oktober 1852 erklärt wird, daß die sogenannten Ratenwechsel nicht als giltige Wechsel anzusehen sind.

Seine k. k. Apostolische Majestät haben über die Frage der Giltigkeit der sogenannten Ratenwechsel, in welchen die zu zahlende Geldsumme in einzelne Theilbeträge aufgelöset, und für jeden derselben ein verschiedener Zahlungstag, entweder mit oder ohne die Bestimmung des Verlustes der Termine, mit der Fälligkeit der ganzen Geldsumme bei nicht Zuhaltung eines Zahlungstages festgesetzt wird, mit der Allerhöchsten Entschließung vom 21. Oktober l. J. folgende Erläuterung zu erlassen geruht:

---

*) Landes-Gesetzblatt, XIII. Stück, Nro. 65, Seite 193.

Ponieważ treść tak zwanych wekslów na raty sprzeczną jest z duchem przepisów, objętych patentem wekslowym z dnia 25. Stycznia 1850 r. (nr. 51. Dz. pr. p.) tak co do czasu wypłaty, akceptacyi i wnoszenia protestu, jakoteż co do samejże istoty wekslu, stanowi się, iż takie weksle uważane być mają za nieważne, i że tedy wyrażone na nich oświadczenia nie mają mocy wekslowej.

Krauss m. p.

285.

Obwieszczenie Rządu krajowego z dnia 29. Października 1852,

zawierające naukę o środkach ostrożności przy doglądaniu koni chorych na niebezpieczne zołzy, nosaciznę i tylczak.

Celem uchylenia niebezpieczeństwa zarażenia się ludzi chodzących koło koni chorych na zołzy, tudzież na nosaciznę albo tylczak, wysokie c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych widziało się spowodowanem w porozumieniu z wysokiem c. k. Ministerstwem wojny, dekretem z dnia 12. Października 1852 za l. 24225 rozporządzić ku zachowaniu, co następuje:

1. Należy o tem pamiętać, aby wszyscy, którzy koło koni chodzić mają, obeznani byli z poznakami podejrzanych i niebezpiecznych zołzów, tudzież z samą nosacizną i tylczakiem; a takiemi poznakami są:

Nabrzmiałość gruczołów limfatycznych w gardzieli, osobliwe odchodzenie materyi flegmistej z nozdrzy (ślozu), tworzenie się wrzodów w nozdrzach, parskanie nosem przy oddéchaniu i gruzoły na skórze, tylczakiem zwane.

2. Za dostrzeżeniem tych znaków u którego konia, a mianowicie nabrzmiałości gruczołów limfatycznych w gardzieli, lub jakiegokolwiek odchodu z nozdrzy, potrzeba o tem donieść przełożonemu gminy, który uwiadomiwszy o tem zwierzchność polityczną, poleci konowałowi opatrzenie konia, i postąpi sobie z tymże według wynikłości.

3. Koni, które z pewnością chore są na nosaciznę lub tylczak, należy się pozbyć, podejrzane zaś o znosaciźnienie poddać pod opatrzenie konowalskie, a z temi, które według prawdopodobieństwa nie są do wyleczenia, równie jak z niewątpliwie nosatemi postąpić, w przeciwnym razie zaś w oddzielnych osobnemi sprzętami opatrzonych stajniach postawić, i onych nadal ze zdrowemi końmi, jak n. p. na pastwisku lub w sprzężaju, razem nie trzymać.

4. Dozorujących takie konie należy oświécić o niebezpieczeństwie zarażenia się jadem nosacizny i najsurowiej ostrzedz, aby go sobie przypadkiem nie wszczepiły, i że k'temu otwarte, albo delikatnym naskórkiem pokryte miejsca na ciele, szczególniej są usposobione.

Da der Inhalt der sogenannten Ratenwechsel dem Sinne der Vorschriften des Wechsel=Patentes vom 25. Jänner 1850 (Nr. 51 des Reichs=Gesetzblattes) hinsichtlich der Verfallzeit, der Akzeptazion und der Protesterhebung, so wie der Natur eines Wechsels widerstreitet, so wird hiemit erklärt, daß dieselben nicht als giltige Wechsel anzusehen sind, und daß die darauf gesetzten Erklärungen keine Wechselkraft haben.

Krauß m. p

285.

Kundmachung des Landesguberniums vom 29. Oktober 1852,

enthaltend die Belehrung über die bei Wartung der mit bösartiger Drüse, Rotz und Wurm behafteten Pferde zu beobachtenden Vorsichtsmaßregeln.

Zur Beseitigung der Ansteckungsgefahr für Wärter der mit bösartiger Drüse, dann der Rotz= oder Wurmkrankheit behafteten Pferde hat das hohe k. k. Ministerium des Innern mit dem Erlaße vom 12. Oktober 1852 Z. 24225, im Einvernehmen mit dem hohen k. k. Kriegs=Ministerium, Nachfolgendes zur Nachachtung anzuordnen befunden:

1. Es ist Sorge zu tragen, daß alle Personen, welche Pferde zu besorgen haben, mit den Kennzeichen der verdächtigen und bösartigen Drüse und der entschiedenen Rotzkrankheit, so wie des Wurmes, als da sind:

Angeschwollene Lympfdrüsen im Kehlgange, der eigenthümliche Schleimausfluß aus der Nase, Geschwürbildung in derselben, das Schnaufen der Thiere durch die Nase beim Athmen und die sogenannten Wurmbeulen auf der Haut, bekannt gemacht werden.

2. Bei Wahrnehmung dieser Erscheinungen an einem Pferde, und namentlich einer, wenn gleich nur unbedeutend scheinenden Anschwellung der Kehlgangs=Lympfdrüsen oder irgend eines Nasenausflußes, ist hievon die Anzeige an den Gemeinde=Vorstand und von diesem an die politische Obrigkeit zu erstatten, das Thier ärztlich zu untersuchen und nach Befund zu behandeln.

3. Entschieden rotz= und wurmkranke Pferde sollen abgeschafft werden, rotzverdächtige Thiere sind ärztlich zu untersuchen, und im Falle ihre Heilung nicht wahrscheinlich ist, wie entschieden rotzkranke zu behandeln, sonst aber in abgesonderte Stallungen mit eigens für sie bestimmten Stallgeräthen einzustellen, und mit den gesunden Thieren, wie z. B. auf der Weide, oder bei der Bespannung u. dgl., nicht mehr zu vermischen.

4. Die Wärter solcher Thiere sind über die Gefahr einer Ansteckung mit dem Rotzgifte zu belehren und strengstens zu verwarnen, daß sie sich dasselbe nicht etwa einimpfen, wozu offene, oder mit einer zarten Oberhaut bedeckte Stellen des Körpers besonders geeignet sind.

5. Ludzi, mających osobliwie na rękach albo na twarzy skórę poździeraną lub popękaną, albo rany, bolączki lub wrzody, nie można wcale do takiej posługi używać, a tych, którzy do pilnowania tak chorych koni przeznaczeni będą, ostro upomnieć należy, aby w razie, gdyby przypadkowo jakiemu podobnemu popadli skaleczeniu, o tem uczynili doniesienie, by do doglądu kogo innego wyznaczyć można.

6. Najbardziej chronić się mają dozorujący, aby ślozu koniom z nozdrzy odchodzącego nie scierali gołą ręką i tym sposobem nie zanieśli do oczu, nosa, ust lub podobnych części ciała, niemniej aby ten śloz przy kaszlaniu lub parskaniu konia na twarz nie bryznął, jak się to chcącym opatrzyć nozdrze bardzo łatwo wydarzyć może.

7. Podobną ostrożność zachować mają dozorcy względem innych odchodów, ba nawet w ogólności względem wszelkich soków i twardomiękkich części u koni o nosaciznę podejrzanych, ponieważ to wszystko może być przewodnikiem piérwiastku zarazy.

8. Tak samo strzedz się także powinni najtroskliwiej wszelkiego możebnego pośredniego przeniesienia jadu nosacizny, coby na przykład przez używanie der końskich dla siebie, lub przez dłuższe zetknięcie się innych, zwierzęcemi materyjałami przesiąkniętych rzeczy z własnem ciałem nastąpić mogło.

9. Gdyby do konia maści i t. p. użyć była potrzeba, tedy to nigdy gołą ręką, lecz przez pęchérz wołowy albo wieprzowy czynić należy.

10. Dozorujący parobcy nie mają nigdy w stajni, gdzie stoją chore konie, nad konieczne potrzeby zostawać, ani tamże sypiać, lecz po każdej około podejrzanego konia dokonanej robocie powinni starannie się oczyścić, a osobliwie obmyć ręce ługiem, lub rozrzedzonym kwasem solnym albo octowym.

11. Szczególnie o tem pamiętać należy, aby w stajni chorych koni zawsze ile można czyste utrzymywać powietrze; dla tego też nie należy stajni przepełniać, ale często i podostatkiem przewietrzać, gnój z nich jak najprędzej wymiatać, i podściółkę często odmieniać.

12. Wystrzegać się tego powinni dozorujący, aby powietrza, które konie zanosacone dechem wypuszczają, przypadkiem w siebie bezpośrednio nie wciągać.

5. Leute, welche mit Hautabschärfungen, Wunden, Eiterungen, Geschwüren oder Schrunden, besonders an den Händen oder im Gesichte behaftet sind, dürfen zu diesem Dienste gar nicht verwendet werden, und es ist den zu Wärtern solcher kranker Thiere bestimmten Leuten einzuschärfen, daß sie in dem Falle, als sie sich zufällig eine derartige Verletzung zuzögen, davon die Anzeige erstatten, damit ein anderes Individuum zu dem Wartgeschäfte bestimmt werde.

6. Zumeist haben sich die Wärter zu hüten, daß sie den aus der Nase der Thiere ausfließenden Schleim mit bloßer Hand abwischen, und so auf das Auge, die Nase, den Mund oder ähnliche Körperstellen übertragen, oder daß ihnen derselbe nicht etwa beim Husten oder Prauschen des Pferdes in das Gesicht gespritzt werde, wie es zum Beispiel bei der beabsichtigten Untersuchung der Nase des Thieres sehr leicht zufällig geschieht.

7. Eine ähnliche Vorsicht haben die Wärter auch rücksichtlich anderer Absonderungsstoffe, ja überhaupt aller Säfte und festweichen Theile rotzverdächtiger Pferde zu beobachten, da diese alle Träger des Ansteckungsstoffes seyn können.

8. Gleicherweise haben sie sich auch von jeder möglichen mittelbaren Uebertragung des Rotzgiftes sorgfältigst in Acht zu nehmen, wie sie z. B. durch Benützung der Pferdedecken für den eigenen Gebrauch, oder längere Berührung anderer mit den thierischen Stoffen imprägnirter Gegenstände mit dem eigenen Leibe herbeigeführt werden könnte.

9. Wenn dem Thiere Salben u. dgl. applizirt werden sollen, so darf dieß nie mit der bloßen Hand, sondern es muß mittelst einer Rinds- oder Schweinsblase geschehen.

10. Die Wärter sollen sich in dem Krankenstalle nie länger, als unumgänglich nöthig, aufhalten, nicht in demselben schlafen, und müssen nach jeder bei einem verdächtigen Pferde vollführten Dienstleistung sich sorgfältigst reinigen, besonders die Hände mit Lauge, oder mit verdünnter Salz- oder Essigsäure waschen.

11. Eine vorzügliche Sorgfalt muß darauf gewendet werden, in dem Krankenstalle jederzeit eine möglichst reine Luft zu erhalten; die Ställe dürfen daher nicht übersetzt, sie müssen oft und ausgiebig gelüftet, die Exkremente der Thiere aus selben baldigst entfernt und die Streu häufig erneuert werden.

12. Die Wärter haben sich in Acht zu nehmen, daß sie die von den rotzkranken Thieren ausgehauchte Luft nicht zufällig unmittelbar einathmen.

13. Wreszcie powinni tacy parobcy żyć szanując zdrowie, przestrzegać należycie czystości skóry, ile możności częściej się kąpać, używać wiele ruchu na czystem powietrzu, i dobre mieć pożywienie,

14. Po skończonem doglądzie koni potrzeba odzież i pościel parobka wedle przepisu oczyścić.

Oczyszczenie z zaraźliwości stajen, naczyń do pojenia, uzdziennic, narzędzi do chędożenia i t. d. po koniach zanosaciałych, dokonane być ma podług trwających przepisów.

16. Pilność nad dopełnieniem tych przepisów należy z zachowaniem nadzoru lekarskiego zdać na osobę, na którą się spuścić można.

17. Gdyby u którego z będących w mowie parobków pokazało się chociażby małe tylko miejsce na skórze, mianowicie na rękach, albo na twarzy zapalone i jątrzące się, lub nastąpiły pojawy ogólnej niemocy, takiego należy bezzwłocznie poddać pod oględziny lekarskie, a o wynikłości tychże wprost lub też przez przełożeństwo gminy zawiadomić przełożoną zwierzchność polityczną.

Gołuchowski m. p.

286.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 3. Listopada 1852.

(Dziennik praw państwa, część LXVI., nr. 220, wydana dnia 11. Listopada 1852),

którem na mocy najwyższego ustanowienia z dnia 25. Października 1852 r. wydane zostają rozporządzenia dla uregulowania czynności ajentów handlowych podróżnych.

Celem uregulowania czynności ajentów handlowych podróżnych, a to jeszcze przed nastąpieniem obszerniejszego uregulowania zatrudnień przemysłowych, odnoszących się do pośredniczeń handlowych, tudzież w uchyleniu niedokładności pod tym względem w prawodawstwie istniejących, wydaje Ministerstwo handlu w skutku najwyższego upoważnienia Najjaśniejszego Pana Jego C. K. Apost. Mości z dnia 25. Października 1852 r., następujące postanowienia:

Postanowienia tyczące się ajentów handlowych podróżnych.

§. 1.

Każdy krajowiec, w interesach handlu podróżujący, chcący jako stręczyciel trudnić się pośredniczeniem między producentem lub handlownikiem i kupującym, a nie stojący bezpośrednio w służbie producenta lub handlownika

13. Im Uebrigen sollen solche Wärter gesundheitsgemäß leben, auf gehörige Reinlichkeit der Haut sehen, sich nach Thunlichkeit öfters baden, viel in reiner Luft bewegen und gut genährt werden.

14. Nach vollendeter Wartung sind die Kleider und das Bettzeug des Wärters nach Vorschrift zu reinigen.

15. Die Desinfekzion der Stallungen, der Trinkgeschirre, der Halfter, des Puzzeuges ꝛc. nach rotzkranken Pferden hat nach den bestehenden Vorschriften zu geschehen.

16. Die Ausführung dieser Maßregeln muß unter der Aufsicht eines Arztes von einem verläßlichen Individuum unmittelbar überwacht werden.

17. Wenn bei einem der in Rede stehenden Pferdewärter eine, sei es auch nur kleine Stelle der Haut, namentlich an den Händen oder dem Gesichte sich entzündet und zu schwären beginnt, oder wenn sich Erscheinungen allgemeinen Unwohlseins einstellen, so ist derselbe ungesäumt ärztlich zu untersuchen, und von dem Ergebniße der Untersuchung die vorgesetzte politische Obrigkeit unmittelbar oder im Wege des Gemeindevorstandes in Kenntniß zu setzen.

Goluchowski m. p.

286.

Verordnung des Handels-Ministeriums vom 3. November 1852,

(im Reichs-Gesetzblatte, LXVI. Stück, Nro. 220, ausgegeben am 11. November 1852),

wodurch in Folge Allerhöchster Entschließung vom 25. Oktober 1852 mehrere Bestimmungen zur Regelung des Geschäftsbetriebes der wandernden Handels-Agenten angeordnet werden.

Um den Geschäftsbetrieb der wandernden Handels-Agenten noch vor dem Zeitpunkte einer ausgedehnteren Regulirung der in Handelsvermittlungen bestehenden gewerblichen Beschäftigungen zu regeln und dießfalls die Lücken in der bestehenden Gesetzgebung auszufüllen, werden in Folge der am 25. Oktober 1852 erflossenen Allerhöchsten Genehmigung Seiner k. k. Apostolischen Majestät nachfolgende Bestimmungen zur Richtschnur festgesetzt:

Bestimmungen in Betreff der wandernden Handels-Agenten.

§. 1.

Jeder inländische Handelsreisende, welcher das Vermittlungsgeschäft zwischen Erzeuger oder Handelsmann und Abnehmer betreiben will, und nicht im unmittelbaren Dienste eines inländischen Erzeugers oder Handelsunternehmers steht, sowie jeder aus-

krajowego, tudzież każdy cudzoziemiec w interesach handlu podróżujący, potrzebuje do wykonywania swojego zatrudnienia pozwolenia władzy właściwej.

§. 2.

Wspomnione (w §. 1) pozwolenie udzielanem będzie przez władzę polityczną krajową na własny obręb kraju koronnego.

Udzielanie pozwolenia dla stręczycieli handlowych podróżnych na obręb kilku krajów koronnych, lub części, należących do różnych politycznych władz krajowych, Ministerstwo handlu i przemysłu zostawia dla siebie. Pogranicze wojskowe wyjętem jest zpod niniejszego przepisu.

§. 3.

Jeżeli proszący ma stałe zamieszkanie w granicach państwa, wówczas winien zanieść prożbę swoję o pozwolenie wykonywania czynności ajenta handlowego podróżnego do najniższej władzy politycznej, do której stosownie do swego zamieszkania należy, jeżeli zaś proszący jest cudzoziemcem, natenczas winien zanieść ją do tej władzy, do której należy rozstrzyganie prożby takowej (§. 2.).

§. 4.

Prożba o pozwolenie wykonywania czynności ajenta handlowego podróżnego obejmować winna:

1. jakiemi przedmiotami proszący trudnić się w tej mierze zamyśla;

2. w którym kraju proszący w interesach swoich podróżować sobie życzy, i

3. na jak długo o pozwolenie uprasza.

Do prożby załączyć należy:

a) wiarygodne świadectwo względem miejsca zamieszkania i prawego zachowania się proszącego pod względem politycznym i moralnym, tudzież

b) jeżeli proszący jest cudzoziemcem, pełnomocnictwo legalizowane i dokładnie wyrażające przedmiot i objętość czynności mu poleconych domów handlowych lub fabrycznych, albo przedsiębiorstw przemysłowych, z których polecenia i na których rachunek proszący interesa swe sprawować ma.

§. 5.

Pozwolenie będzie udzielonem, jeżeli przeciw osobistym przymiotom proszącego nie ma żadnego zarzutu, i gdy nie stoi w drodze inna przeszkoda, w przepisach uzasadniona.

Cudzoziemcom pozwolenie nie będzie udzielone na czas dłuższy nad rok jeden. Jeżeli przed upływem tego roku ustanie pełnomocnictwo, wspomnione

ländische Handelsreisende überhaupt, bedarf zum Behufe der Ausübung seines Geschäftes die Bewilligung der berufenen Behörde.

§. 2.

Die (§. 1.) bemerkte Bewilligung wird auf den Umfang eines bestimmten Kronlandes und von der politischen Landesstelle desselben ertheilt.

Die Bewilligung für das Geschäft von Handelsreisenden mit der Ausdehnung auf mehrere Kronländer oder Gebiete, welche verschiedenen Landesstellen unterworfen sind, ist dem Ministerium für Handel und Gewerbe vorbehalten. Die Militärgrenze wird von der gegenwärtigen Maßregel ausgenommen.

§. 3.

Das Ansuchen um die Bewilligung zum Geschäftsbetriebe eines Handelsreisenden ist, wenn der Bittsteller seinen dauernden Wohnsitz im Inlande hat, bei der untersten politischen Behörde, welcher der Bittsteller seinem Wohnsitze nach untersteht, wenn jedoch der Bittsteller ein Ausländer ist, bei jener Behörde anzubringen, welche über das Einschreiten zu entscheiden hat (§. 2.).

§. 4.

In jedem Gesuche um die Bewilligung zum Geschäftsbetriebe eines Handelsreisenden muß angegeben seyn:

1. mit welchen Gegenständen der Bittsteller das fragliche Geschäft zu betreiben wünscht;

2. welches Gebiet der Bittsteller im Betriebe seines Geschäftes bereisen will, und

3. die Zeit, für welche die Bewilligung angesucht wird.

Dem Gesuche muß beiliegen:

a) Ein glaubwürdiges Zeugniß über den Ort der Ansäßigkeit und das Wohlverhalten des Bittstellers in politischer und moralischer Beziehung; dann

b) im Falle der Bittsteller ein Ausländer ist, eine legalisirte, den Gegenstand und Umfang der übertragenen Geschäftsführung genau bestimmende Vollmacht der Handels- oder Fabrikshäuser oder Gewerbe-Unternehmungen, in deren Auftrage und für deren Rechnung der Bittsteller seine Geschäfte betreiben will.

§. 5.

Die Bewilligung wird ertheilt, wenn weder gegen die persönlichen Eigenschaften des Bittstellers ein Bedenken obwaltet, noch derselben sonst ein in den Vorschriften begründeter Anstand entgegenstehen.

Bei Ausländern darf die Giltigkeitsdauer dieser Bewilligung den Zeitraum Eines Jahres nicht überschreiten. Wenn vor Ablauf dieses Jahres die im §. 4 unter b)

w §. 4 pod *b)*, natenczas ustaje także równocześnie pozwolenie pełnienia czynności podróżnego ajenta.

Jeżeli podróżny ajent handlowy zagraniczny, przed upływem roku, na który pozwolenie ozyskał, otrzyma pełnomocnictwo od innych jeszcze domów, wówczas winien takowe następnie przedłożyć urzędowi właściwemu, który rozciągnie pozwolenie także i na te pełnomocnictwa, jeżeli to uzna za stosowne.

Jeżeli ajent handlowy podróżny zagraniczny zamierza po upływie jednego roku dalej prowadzić zatrudnienie swoje, wówczas winien starać się o nowe pozwolenie.

Przeciw rezolucyjom odmównym władzy politycznej krajowej założyć można rekurs do Ministerstwa handlu i przemysłowości.

§. 6.

Pozwolenie ajencyi uzyskać można tylko pod warunkiem opłacenia należytości ajencyjnej, która stopniować się będzie według objętości, dawania i innych właściwych stosunków udzielonego upoważnienia, i zastępować ma miejsce podatku zarobkowego i dochodowego, i sprowadzić równość w nałożeniu podatku przemysłowego, Proszący będzie więc wprzód uwiadomionym o należytości i o kasie podatkowej, do której należytość opłaconą być ma, a dopiero po okazaniu potwierdzenia tejże kasy, iż należytość złożoną została, wydany mu będzie dokument pozwolenia.

§. 7.

Należytość ajencyjna obliczoną będzie według trwania i objętości zatrudnienia zamierzonego, i wynosi na przeciąg jednego miesiąca, tudzież na każdy krótszy przeciąg bez różnicy:

za pozwolenie do wykonywania ajencyi w głównem stołecznem mieście Wiedniu, cztery zł. reń.,

za pozwolenie ajencyi w Niższej Austryi, z wyjątkiem Wiednia, także cztery zł. reń.,

za pozwolenie ajencyi w całym obrębie jednego z następujących krajów koronnych: Czech, Galicyi, Węgier, Lombardyi i prowincyj Weneckich, sześć zł. reń.,

za pozwolenie ajencyi w całym obrębie jednego z następujących krajów koronnych: Morawii, Styryi, Tyrolu i Forarlberga, Nadbrzeża, województwa Serbskiego i banatu Temeskiego, nakoniec Siedmiogrodu, pięć zł. reń.,

za pozwolenie ajencyi w obrębie jednego z innych krajów koronnych, cztery zł. reń.

erwähnte Vollmacht erlischt, so ist mit derselben auch die Befugniß, das Geschäft eines Handelreisenden zu treiben, erloschen.

Erhält ein auswärtiger Handelsreisender vor Ablauf des Jahres, für welches er die Bewilligung erhielt, noch von anderen Häusern Vollmachten, so hat er dieselben nachträglich der kompetenten Behörde vorzulegen, welche, im Falle dieselbe es geeignet findet, die ertheilte Bewilligung auch auf diese Vollmachten auszudehnen befugt ist.

Beabsichtiget ein ausländischer Handelsreisender sein Geschäft noch nach Ablauf Eines Jahres fortzusetzen, so hat er dazu sich um eine neue Bewilligung zu bewerben.

Gegen abweisliche Bescheide einer politischen Landesstelle steht der Weg der Berufung an das Ministerium für Handel und Gewerbe offen.

§. 6.

Die Erlangung der Agenzie-Bewilligung ist durch die Abstattung einer eigenen, nach Umfang, Dauer und den übrigen einschlägigen Verhältnissen der Berechtigung abgestuften Agenzie-Gebühr bedingt, welche die Stelle der Erwerb- und Einkommensteuer einnimmt, und die erforderliche Gleichstellung in der gewerblichen Besteuerung zu bewirken bestimmt ist. Dem Bittsteller wird daher vorerst die dießfällige Gebührenschuldigkeit und die zu deren Einhebung beauftragte Steuerkasse bekannt gegeben, mit deren Empfangsbestätigung er sich vor Ausfolgung der Bewilligungs-Urkunde auszuweisen hat.

§. 7.

Die Agenzie-Gebühr wird nach der Dauer und der Ausdehnung des beabsichtigten Geschäftsbetriebes berechnet und beträgt auf die Dauer eines Einmonatlichen, sowie auch eines jeden kürzeren Zeitraumes ohne Unterschied:

für die Bewilligung zum Agenzie-Betriebe in der Haupt- und Residenzstadt Wien — vier Gulden;

für die Agenzie-Bewilligung im Umfange von Nieder-Oesterreich, mit Ausschluß von Wien — gleichfalls vier Gulden;

für die Agenzie-Bewilligung im ganzen Umfange jedes der folgenden Kronländer: Böhmen, Galizien, Ungarn, Lombardie, venezianische Provinzen — sechs Gulden;

für die Agenzie-Bewilligung im ganzen Umfange eines der nachstehenden Kronländer: Mähren, Steiermark, Tirol und Vorarlberg, Küstenland, serbische Woiwodschaft und das Temeser Banat, endlich Siebenbürgen — fünf Gulden;

für die Agenzie-Bewilligung im ganzen Umfange eines der übrigen Kronländer — vier Gulden;

Co do pozwoleń, których udzielanie zostawionem jest Ministerstwu (§. 2), obliczoną będzie należytość na zasadzie powyższego wymiaru, jednakże kwota dwudziestu zł. reń. uważaną będzie za należytość największą za przeciąg jednomiesięczny lub krótszy.

§. 8.

W pozwoleniu pismiennem wyrażonem będzie, do jakich czynności handlowych, w jakim obrębie i na jak długo ajent handlowy podróżny jest upoważnionym, a jeżeli jest cudzoziemcem, na rachunek i z polecenia których domów handlowych i fabrycznych lub innych przedsiębiorstw przemysłowych, które poimiennie wyszczególnione być mają, prowadzić może interesa odnośnie do niniejszej ustawy.

§. 9.

Pozwolenie ajencyi nadaje ajentowi prawo wchodzić w interesa z kupcami, fabrykantami i przemysłowcami co do przedmiotów, należących do zakresu obustronnych ich czynności, okazywać im próbki towarów, i udzielać cen towarów swoich pełnomocdawców, przyjmować od nich zamówienia takich towarów, i przesélać zamówienia uczynione komisantom swoim, równie jak zakupywać na ich rachunek.

Odsélać towary zamówione tym, którzy je zamówili, nie należy do czynności ajenta.

§. 10.

Nie wolno jest ajentowi handlowemu prowadzić lub zawierać układów na własny rachunek, lub na rachunek innych domów handlowych, fabrycznych i przedsiębiorstw przemysłowych, jak tych, od których ma pełnomocnictwo; w szczególności zaś upoważnionym jest do czynności, tyczących się *incasso*, wtenczas tylko, jeżeli to prawo w pełnomocnictwie szczegółowo jest wyrażonem. Nie może się kazać zastępować komu innemu, lecz winien sam osobiście odbywać czynności, i nie wolno mu oprócz próbek towarów, innych wozić z sobą towarów, trzymać składy lub magazyny towarów, sprzedawać jakie bądź towary, lub wpuszczać się w sprawy ajencyjne z osobami, nie należącemi do stanu handlowego lub fabrycznego.

§. 11.

Każdy ajent handlowy winien prowadzić księgę główną parafowaną (podobnie jak księga stręczyciela wekslowego), i w nią zapisywać wszelkie układy zawarte w porządku chronologicznym. Dla ułatwienia może prowadzić także Dziennik, dla tymczasowego zanotowania układów zawartych, w celu późniejszego zapisania ich do księgi głównej. Winien także zachowywać troskliwie korespondencyję, którą prowadzi w interesach, i zaciągać takową w księgę kopiatur.

Bei Bewilligungen, die dem Ministerium vorbehalten sind (§. 2), wird die Gebühr auf Grundlage des vorstehenden Ausmaßes berechnet, jedoch der Betrag von zwanzig Gulden als Maximalbetrag für einen Einmonatlichen oder kürzeren Zeitraum festgesetzt.

§. 8.

In der Bewilligungs-Urkunde wird dem Handelsreisenden ausdrücklich bescheiniget, zu welchen Handelsgeschäften, in welchem Gebiete, auf wie lange, und falls er ein Ausländer ist, für Rechnung uud im Auftrage welcher namentlich angegebenen Handels- und Fabrikshäuser oder sonstigen Gewerbe-Unternehmungen er unter Hinweisung auf dieses Gesetz berechtiget sei.

§. 9.

Die Agenzie-Bewilligung gibt dem Agenten das Recht, mit Kaufleuten, Fabrikanten und Gewerbsleuten in Gegenständen des beiderseitigen Geschäftsbetriebes Geschäfte anzuknüpfen, ihnen zu diesem Behufe Waarenmuster zur Einsicht vorzulegen, und Preise der Waaren seiner Vollmachtgeber mitzutheilen, von ihnen Bestellungen auf solche Waaren anzunehmen, und gemachte Bestellungen an seine Kommittenten zu überschreiben, sowie für Rechnung derselben Einkäufe zu machen.

Bestellte Waaren an die Besteller abzusenden ist nicht das Geschäft eines Agenten.

§. 10.

Ein Handels-Agent ist nicht berechtiget, Geschäfte für eigene Rechnung oder für Rechnung anderer als der vollmachtgebenden Handels- oder Fabrikshäuser und Gewerbe-Unternehmungen einzuleiten oder abzuschließen; insbesondere ist er zum Incasso-Geschäfte nur dann berechtiget, wenn dieses Recht in der Vollmacht speziell ausgedrückt ist. Er darf sich nicht durch einen Anderen vertreten lassen, sondern hat die Geschäfte persönlich zu betreiben, und es ist ihm nicht gestattet, außer den Mustern noch andere Waaren mit sich zu führen, Waarenlager oder Magazine zu halten, irgend einen Waarenverschleiß zu treiben, und in Agenzie-Geschäfte mit Personen zu treten, welche dem Handels- oder Fabriksstande nicht angehören.

§. 11.

Jeder Handels-Agent ist verpflichtet, ein paraphirtes Hauptbuch (gleich dem eines Waaren-Sensales) zu führen, und in dasselbe alle Abschlüsse in chronologischer Ordnung einzutragen. Zur Erleichterung kann er ein Journal zum Behufe der Vormerkung der in's Hauptbuch einzutragenden Abschlüsse benützen. Er hat die Geschäftskorrespondenz sorgfältig aufzubewahren und dieselbe in ein Kopirbuch einzutragen.

§. 12.

Ajenci podróżni, prowadzący interesa bez pozwolenia władzy właściwej, lub przekraczający granice otrzymanego upoważnienia, podlegają postępowaniu, według przepisów powszechnych, wymierzonych przeciw handlowaniu bez pozwolenia.

§. 13.

Ajenci podróżni, dopuszczający się przekroczeń ustaw dochodowych, podlegają przepisom ustawy karnej dochodowej co do handlowników ustanowionym.

§. 14.

Pozwolenia, udzielone do sprawowania czynności ajenta handlowego podróżnego nie naruszają przepisów paszportowych i innych przepisow policyjnych, którym ajent takowy w całej rozciągłości podlega.

Baumgartner m. p.

287.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 4. Listopada 1852,

(Dziennik praw państwa, część LXVI., nr. 221, wydana dnia 11. Listopada 1852),

wydane w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych, wojny i finansów, mocą którego znosi się wynagrodzenie kosztów za sekwestracyję majątku zbiegów wojskowych ze strony eraryjum wojskowego, i przepisuje się sposób, w jaki takie czynności sprawowanemi i koszta z majątku sekwestrowanego ściąganemi być winny.

Odnośnie do najwyższego postanowienia z dnia 7. Stycznia 1842, §§. 8 i 13, ogłoszonego dekretem kancelaryi nadwornej z dnia 4. Marca 1842, liczba 4897 *), mocą którego zniesioną została konfiskacyja majątku zbiegów wojskowych, lecz nakazaną była sekwestracyja onegoż, wraz z nakazem do władz sądowych, pod których jurysdykcyją lub administracyją majątek się znajdował, ażeby na wezwanie właściwego pułku, lub korpusu tegoż aktu dopełnili, czyni się wiadomem dla wszystkich krajów koronnych, w których obowiązują rzeczone §§., iż nie będzie mieć miejsca wynagrodzenie kosztów na to potrzebnych ze strony eraryjum wojskowego. Jednakże ażeby uniknąć niepotrzebnych wydatków, obowiązane będą władze sądowe, zanim polecą uskutecznienie takich

---

*) W Zbiorze ustaw i rozporządzeń politycznych, tom 70., stron. 43., i w Zbiorze galicyjskich ustaw krajowych, oddział I., nr. 65., str. 208.

§. 12.

Handelsreisende, welche ohne Bewilligung der kompetenten Behörde ihre Geschäfte treiben, oder die Grenzen der erhaltenen Berechtigung überschreiten, werden nach den allgemeinen gegen unbefugten Handel bestehenden Vorschriften behandelt.

§. 13.

Auf Handelsreisende, welche sich Uebertretungen der Gefällsgesetze zu Schulden kommen lassen, haben die durch die Gefälls-Strafgesetze in Bezug auf Handeltreibende ausgesprochenen Bestimmungen Anwendung.

§. 14.

Die ertheilten Bewilligungen zum Geschäftsbetriebe eines Handelsreisenden lassen die Anwendung der Paß- und anderen polizeilichen Vorschriften auf die Handelsreisenden unbeirrt, denen sie daher in voller Ausdehnung unterworfen bleiben.

Baumgartner m. p.

287.

Verordnung des Justiz-Ministeriums vom 4. November 1852,

(im Reichs-Gesetzblatte, LXVI. Stück, Nro. 221, ausgegeben am 11. November 1852),

womit im Einvernehmen mit den Ministerien des Innern, des Krieges und der Finanzen die Vergütung der Kosten für die Sequestrazion des Vermögens der Deserteure von Seite des Militär-Aerars aufgehoben und die Art der Vornahme solcher Akte, dann die Einbringung der betreffenden Kosten aus dem sequestrirten Vermögen vorgeschrieben wird.

Mit Bezug auf die §§. 8 und 13 der mit dem Hofkanzlei-Dekrete vom 4. März 1842, Z. 4897*) kundgemachten Allerhöchsten Entschließung vom 7. Jänner 1842, wodurch die Konfiskazion des Vermögens der Deserteure aufgehoben, jedoch die Sequestrazion desselben verordnet und die Gerichtsbehörden, unter deren Jurisdikzion oder Verwaltung sich das Vermögen befindet, angewiesen wurden, diesen Akt auf Ersuchen des betreffenden Regimentes oder Korps vorzunehmen, wird hiemit für alle Kronländer, auf welche die erwähnten Paragraphe Anwendung leiden, bekannt gemacht, daß die Vergütung der hiezu erforderlichen Kosten aus dem Militär-Aerar nicht stattfindet. Zur Vermeidung unnützer Auslagen haben sich jedoch die Gerichtsbehörden, bevor sie zur Vornahme von derlei Sequestrazionen Beamte oder

*) In der Sammlung der politischen Gesetze und Verordnungen, Band 70, Seite 43 und in der galizischen Provinzial-Gesetzsammlung, I. Abtheilung, Nr. 65, Seite 208.

sekwestracyj urzędnikom lub wykonawcom sądowym, powziąć wiadomość w drodze, stosunkom miejscowym odpowiedniej, czyli i gdzie się znajduje majątek zbiega wojskowego, podlegający sekwestracyi.

Koszta, jakie ta czynność za sobą pociągnie, sąd ściągnąć winien z dochodów majątku sekwestrowanego, a w braku tychże, przez sprzedaż ruchomości, podobnie jak inne koszta sądowe.

Tylko w razie, gdy wcale nie mogą być ściągniętemi, pokryć je należy z dotacyi, przeznaczonej dla administracyi sądowej.

Krauss m. p.

288.

Rozrządzenie Ministerstwa finansów z dnia 5. Listopada 1852,

którem się podaje do wiadomości ustanowienie komisyi centralnej dla związku celnego między Austryją, Modeną i Parmą.

Obacz powszechny Dziennik praw państwa i rządu, część LXVI., nr. 222, wydana dnia 11. Listopada 1852.

Gerichtsvollzieher abordnen, auf dem nach den Ortsverhältnissen geeigneten Wege die Auskunft zu verschaffen, ob und wo ein Vermögen des Deserteurs vorhanden ist, welches der Sequestrazion unterliegt.

Die dießfälligen Kosten sind aus den Früchten des sequestrirten Vermögens und in Ermanglung derselben durch Verkauf von Fahrnissen gleich anderen Gerichtsgebühren von der Gerichtsbehörde selbst einzubringen.

Nur wenn sie gänzlich uneinbringlich sind, werden sie aus der für die Justiz-Verwaltung bestimmten Dotazion bestritten.

Krauß m. p.

288.

Erlaß des Finanz-Ministeriums vom 5. November 1852,

womit die Errichtung der Zentral-Kommission für den österreichisch-modenesisch-parmensischen Zollverein bekannt gemacht wird.

Siehe allgemeines Reichs-Gesetz- und Regierungsblatt, LXVI. Stück, Nr. 222, ausgegeben am 11. November 1852.